

באה מן השעורין.

ד. מנחת העומר, אף על פי שבאה מן השעורין, כלומר אף על פי שגם מנחת העומר באה מן השעורין, חלוקה היא ממנחת סוטה —

היא, מנחת העומר — היתה באה על כל פנים מן הגרש [המובחר שבקמח, לאחר ניפוי בשלש עשרה נפות].⁽¹¹⁾ ואילו זו, מנחת הסוטה — לא די שהיא באה מן השעורים, אלא שהיא באה קמה, כמו שהיא נטחן, ללא ניפוי, על כל המעורב בו.⁽¹²⁾

רבן גמליאל אומר [כמו: אמר רבן גמליאל]: כשב שמעשיה של הסוטה הוא מעשה בהמה, שהפקירה עצמה לתשמיש למי שאינו בן זוגה,⁽¹³⁾ כך קרבנה הוא מאכל בהמה, דהיינו שעורים.

גמרא:

שנינו במשנה: ונותנה על ידיה כדי ליגעה:

תניא: אבא חנין אומר [פירש] משום רבי

אליעזר: וכל כך למה?! למה אנו טורחין ליגעה?!

[כדי ליגעה]⁽¹⁴⁾ כדי שתחזור בה ותודה שטמאה היא, כי אז לא תיבדק, ותחיה.

ויש לנו ללמוד מכאן: אם ככה חסה תורה [שאמרה "ונתן על כפיה" כדי ליגעה, שתודה ולא תמות] על עוברי רצונו, כמו סוטה זו שזינתה, וחסה עליה התורה שלא תמות, קל וחומר שחסה התורה על עושי רצונו.

ומקשינן: וממאי, מנין שטעם הדבר לכך שמייגעים אותה כדי שתודה — משום דחסה עליה התורה שלא תמות, הוא?!

דילמא לכן מייגעין אותה במטרה שתאמר "איני שותה", כי היכי [כדי] דלא תימחק מגילה, ויימחה השם הקדוש על המים?!?

ומשנינן: קסבר רבי אליעזר:

משקה את האשה במים שנמחה בהם השם ד-ב הקדוש, ואחר כך מקריב את מנחתה, אך אינה נבדקת עדיין במים שכבר שתתה, עד

12. בגמרא יתבאר פירוש המשנה כולה בחילוקים שבין שאר המנחות למנחת סוטה, כי אי אפשר לפרשה כפשוטה, כפי שיתבאר בגמרא.

13. רש"י לקמן טו ב; והיינו, שאף הבהמה מפקירה את עצמה למי שאינו בן זוגה כשהוא מאותו המין.

14. נראה ששפת יתר היא, ואין גורסים כן, לרש"י שגרס "וכל כך למה".

מצות כלולות בשמן ורקימי מצות משוחים בשמן, סלת חטים תעשה אותם". רש"י.

ובפרשת ויקרא [ב א] כתיב: "ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה', סולת יהיה קרבנו", וכתב רש"י על החומש: "סולת", אין סולת אלא מן החיטין, שנאמר "סולת חיטים [תעשה אותם]". וראה גם ברש"י כאן ד"ה גרש. ואם כן היה לו לרש"י להביא את הכתוב הזה, שהוא דין לכל המנחות, ולא את הכתוב ממנחת המלוואים; ויתכן שרש"י קיצר כאן, וכוונתו כמו שכתב בחומש.

11. וכנגדו בחיטין נקרא "סולת".